

בו:

המקדיש שדהו פרק שמיני ערכין

ומעשר שני פ"ד ת

(א) ומעשר שני פ"ד ת"ג.
(ב) נכחיות פא. קה"ג. ג) ופולין
נב: ושי"ן. ד) ופסידה דה"ק ז"ק.
ה) ז"ק. ו) ז"ק. ז) כשפתח ז"ק.
ח) אהא ליכא למימרך דקחני
הנפלים ז"ק. ט) גי' ז"ק דחיתוש
כשנלי הקרן שהוא כ' ושמה סו',
י) גי' ז"ק ב"ה אליבא.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא שט וכו' וכו' חמקין נמי אירעו דש כ"ל ומיבט כמ' נחמק' (ב) ד"ה לימצי כר פשיטו וכו' אירעו הפסד וחמקו מ"ה נפטרין מושל פשרה מדקתני וכו' אחרנא הפסד וחמקו מ"ה בבב אחת חזרו בהן: (ג) ד"ה כלל וכו' על העניי הפסד וחמקו מ"ה קורלי ב"ש ששה:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

אז בייפיען להו האויל וקרנא קקן
 ופער דאמור אינעו ברשא. והא דיער
 ופער גנזמה מאי ערדמיה: **בב'**
שט. דאין מעשנין מונסי בן
 מעשים אלה עשר פלעיס אלה שכן מ'
 מקומי עומד ואינו חוזר בו אבל חזר
 בן ארבעים מעשנין הכי פלעיס
 פספוחין מ' ועד שלשים ביניה דבן
 יתן ט"ו וכן מ' יתן ה' דהא בזמן
 שאמר בן ג' יותר על בן לא
 יתן כה' ב' בהדיא ופספדא וכן ה'
 הוסיף בן מ' על בר י"ו' בר חמשין
 ו' ארבע' (א) במ' דיע בכלל חמשים
 רבעים: **דליק** בר ג' שלא אמר דאם
 עול על מ' דמתיני מלי מלי קמי:
סיכ בר עשרים בהדיא. דליאו נמי
 עשר ארבע (א) **מס' י'.** מדקמיני
 של י' תכליל ארבע אחריני: חזרו
 כה' דאם מעשנין ביניה. דרר

בן ל' נבואה
מ' : משלשין

יניקן. כן שנים ושלהש ראשונים
מכרין ושנים אחרונים נפסדין שאל
אשר כולם ומכרה גזבר בכוויה (א) חמש
לשים ומאלף מוחזין (א) כלשים יתן
כ' ה' שלו לבדו ומעשר של כן מ'
הה' ששים ומתלו בהן ומעשר
ל כן כלשים יתן השלים וכן מ' השלים
שן שלשים השלים ששלשן שלשים
ומרו והעשר של כן שששים יתנו בין
דבעתם: והחמש שפחחו מבן עשר
ונו מחשבת: איכא דרמי' לבו מירמא.
אשר מני להא דרין חקדא גנאפי נפשה
אלא ע"י מירון דמנח"י וברייתא דרמו
הדיד: ונבע"ז אומר כמלך. בע"ז
פסדיה מעשר שני שלו מוסקף חמש
פסדיה (ורקא ה) ואם גאל יגאל חמש
מעשרו וג' (כ) ואחר הפסדה אין מוסקף
ומש. בע"ז אומר כמלך ואחר אומר
שעל אדער כ' שמוסף על הקרן
שעל דבעל בית בעי לתיחב טמי
חומש סעל היו דינר ודינר היו עשרים
בין חומש הכל שלו והוא יאכל הכל
דרמי לה איכפת כן שהרי ציירות
חלה דהדירו עלן משום פסדיה דקדש
ש לב"ה ודינר ואי יביצין להאי איכא
ר' ל דק. לתנאי דינר אלף משבין
פסדוהו ל' דק: שלא נישום הקדש
מוסקיפין בעלים חומש על עילוי על
ההן הכא רבוחא קא משמע לן דכיון
ות' הלל: ודינר מאי ענייניה. הא
עילוי של זה לשלשים ואחד ודינר:
והיכי

וְהַבְעִלִּים נֹתְנִין עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ בַּעֲשָׂרִים
וְשִׁתֵּי הַבְּעִלִּים נֹתְנִין עֶשְׂרִים וּשְׁבַע בַּעֲשָׂרִים
וְשִׁלְשׁ הַבְּעִלִּים נֹתְנִין עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה
בַּעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע הַבְּעִלִּים נֹתְנִין עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע
בַּעֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ הַבְּעִלִּים נֹתְנִין שְׁלֹשִׁים *שֶׁאֵין
מוֹסִיפִין חֹמֶשׁ עַל עֲלוּי שֶׁל זֶה יִצְמַר אֶחָד
הָרִי שֶׁלִּי בַּעֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ אִם רָצוּ הַבְּעִלִּים
לִיתֵן שְׁלֹשִׁים אֶחָד וְדִינָה הַבְּעִלִּים קֹדְמִין וְאִם
לֹא אֹמֵר לוֹ הַגִּעְתִּךְ: גַּמ' אָמַר רַב חֲסָדָא
לֹא שָׁנוּ אֵלָּא שְׁבַן אַרְבַּעִים עוֹמֵד בְּמִקְוָמוֹ
אֲבָל אֵין בֶּן אַרְבַּעִים עוֹמֵד בְּמִקְוָמוֹ מִשְׁלֹשִׁין
בִּינְיָהן תַּנּוּ חֹזֵר בּוֹ שֶׁל אַרְבַּעִים מִמִּשְׁכָּנִין ^ז
עַד עֶשֶׂר אֲמַאי לִיתֵן בֶּר חֲמִשָּׁין בַּהֲדִיָּה דְּלִיכָא
בְּעֶשְׂרִים חֹזֵר בּוֹ בֶּן שְׁלֹשִׁים מִמִּשְׁכָּנִין
מִנְכְּסִין ^ח עַד עֶשֶׂר אֲמַאי וְלִיתֵן דְּבֵן אַרְבַּעִים
בַּהֲדִיָּה דְּלִיכָא בֶּן אַרְבַּעִים חֹזֵר בּוֹ בֶּן עֶשְׂרִים
מִמִּשְׁכָּנִין מִנְכְּסִין ^ט עַד עֶשֶׂר אֲמַאי לִיתֵן דְּבֵן
שְׁלֹשִׁים בַּהֲדִיָּה דְּלִיכָא בֶּן שְׁלֹשִׁים אִי הָכִי
אֵימָא סִיפָא חֹזֵר בּוֹ שֶׁל עֶשֶׂר מוֹכְרִין אוֹתָהּ
בַּשּׁוּיָה וְנִפְרְעִין מִשֶּׁל עֶשֶׂר אִתָּה הַמוֹתֵר לִיתֵּב
^י דְּבֵן עֶשְׂרִים בַּהֲדִיָּה וְכִי תִּמְאֵה ה"נ דְּלִיכָא
בֶּן עֶשְׂרִים אִי הָכִי נִפְרְעִין מִשֶּׁל * עֶשְׂרָה
נִפְרְעִין מִמֶּנּוּ מִיכְּעִי לִיה ^{יא} אֵלָּא אָמַר רַב חֲסָדָא
לֹא קִשְׂיָא כָּאֵן כִּבְתָּ אַחַת כָּאֵן כֹּזֵה אַחֵר זֶה
תֵּנִיָּא נָמִי הָכִי * חֹזְרוֹ כֹּלָּךְ כֹּאחֵד מִשְׁלֹשִׁין
בִּינְיָהם וְהָא אֵנָּה תַּנּוּ מִמִּשְׁכָּנִין מִנְכְּסִין עַד

עשר אלא לאו שמע מינה כדרך חסדא
שמע מינה איכא דרמי להו מירמא תנן חור
יה ונפרעי משל עשר את המותר והתרי
לא קשיא כאן בבת אחת כאן בזה אחר
וכל אדם בעשרים וכו': למימרא דחומש
ד בסלע ואחד אומר בסלע ואיסר של סלע
הקין הכא דחומשא ורוחא דהקדש הוא
וא דבעל הבית קרנא תיפרוק שפיר חומשא
הוא שלי ^ט כו': בעשרים וחמש נותני
נרא ^י בחריקין ^י דאמור בעלים דינר וליתני
יצו הבעלים ליתן שלשים ואחד דינר ^י בעלים
בעלים פרוטה ולא דק: שאין מוסיפין חומש
לא שנו אלא שלא נישום הקדש ב' אבל
תניא נמי הכי בית שמאי אומרים מוסיפין
הויכ דמי אי ^י לא נישום מאי טעמא דבית
דרא דאמר כבית שמאי לעולם דלא נישום
בית אימא לעולם דנישום ואיפוך בית שמאי
ני קולי ב"ש וחומרי בית הלל אלא לעולם
אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ושש כו':
וא נבא בחריקין דינר מאי עבדתה אמר רב
ויקרא ליתן חשבון המגוע לאחר ושלשים דינר
הכי

גבי מעשר שני חומש רוחא דכפול הניח הוא שהרי בין קרבן
א לאכלנו בגבולין בלא ספיון ועיקר ספיונו בקרבן היה ואפי"ל
אם גברא בחריקין. במקומינו שרואה ליתן כמותו בשלמא עד
בעלים. ברישא דיתר יומא על שפירא דמתי חושבנא דקרבן וזו
כדבחייהו. וליתא. ברישא דמתיא הנעלים אומרים בעשריה
דקא דתריין: אלא אמר רבא דאמר בעלים. ברישא פרוטא
דקע כמה שאמר אהא: אהא: דלמא שפירא שלשה דבשרי על זה
קדש צני עשרה דלאמרין כנסהדרין (דף ג.) הקרקעות חשבה
זו חומש על היעילי (א): שם דברים מקולי ג"ס ומומחרי
זה: מעיקרא. בשפסחא: ראשון: ליתן חשבון סמיני. (ג) על

למיטרא דחושש ערף ורמינה בעל
לר אלטן מאי פריי איהר
אומרים בעשרים אל דאס בעשרים
אחער קודס וואו קוואל דאס דעאלעס
בייזאד ומוסאפ גמי ליכא למיפרך דמיא
אחאד אומר הי הוא על געשרים אחאד
דעאלעס קודסין וטען כ"ו והאכא מניא
אחער קרען איז גמי לא קשא דמדי
הוא טעמא אלס מפני שמוסף על
הקקן שהוא עשרים ה"ז גמתי דין
הוא שקדמו הנעלים שגם הם מוסיפין
על הקקן שמונעין עשרים ושם טעמא
האחד יותר על העשרים ויהיחומם
ששכיל (חומם) הקקן שהוא עשרים
ואחת ושמו הוא מוקאס כך מאי שגם
מוסיפין הנעלים לתם דמים שאמר
אחער וחומם על מה שאמר הוא
דקמי שבעלים טעמן כ"ו וזהא
אומר כשבעלים אומרים כאלו והאחד
ואיסקרין קודס ואין אזו כופין את
הנעלים שיתנו על ואיסקר עם החומם
דקמי על קלע ואיסקר דלא קמי
הנעלים טעמן חמשה ונעלים שהוא
קקן וחומם ואיסקר ומשני הכל חומם
ורוחא דהקדש חומם עדין הלכך כופין
כלהו הנעלים את חומם ורומא
דבעל הבית כו' **תניא** בית שמאי
אומרים מוסיפין ה"ז וכן מנזב כספר
ד"ט וכו' תניא גמי הי ואי גרסי' לא
על לפרש כן מניא גמי הי דלויא מאן
דסבר דמוסיפין גניסוס אי כנ"ש אי
כנ"ש ומדקדקן וכו' שם"ל למנזב אליבא
דבר חסדא ומיניה נראה יותר דגם
חזינא גמי הי:

ד'תנו
ב'ו של עשר מוכרין אותה בש'
משלשין ביניהם אמר רב חסד'
הו: הבעלים אומרים בעשרים
עדיף ורמיניהו^[6] בעל הבית אוס'
ואיסר קודם מפני שמוסיף ע'
חומש עדיף התם דחומשא רור'
לא איכפת לן: אמר אחד ה'
שלשים ולימור הבעלים אחא'
דינר לא דק ולא הוא קתני אס'
קודמיא אלא אמר רבא ד'דמור'
על עליו כו': האמר רב חסד'
נישום הקדש בג' מוסיפין^[6]
ובית הלל אומרים אין מוסיפין
שמאי אלא דנישום לימא רב'
ובית שמאי י^[3] מחמירין אי בע'
אומרים אין מוסיף^[7] וליתניה'
דלא נישום וב"ש י^[7] מחמירין:
רצו אין לא רצו לא^[8] אמרי א'
ששת^[9] ה"ק אם רצו בעלים מ

וד' חסרין צ"ק דקדושין (דף יב.) הס'
 בירושלים ואין לנו בו אלא מלות פדיה
 דמיו אין והנה אלא הוא: ולימור בעלים
 אבל השם אחי' בעתו למיכספין: דאמו
 פסחא לוקדס הבך הדרינן אצנלים ע'
 המעשים: וזה קטני. ודני כספא חלמא
 בשנשא. שלא שמו שלשה בני אדם את
 דכחו ולא בעינן עשרה: ואמ"ג דשומא ד'
 דאמרי חלמא לא מהדרינן אעשרה ויוס'
 אחמא אין מוספין חומא על עילוי שו

עין משפט
גר מצוה

א. מי שחלל עובד חלל
ב. מי שחלל עובד חלל
ג. מי שחלל עובד חלל
ד. מי שחלל עובד חלל
ה. מי שחלל עובד חלל

יבין גרשום

[illegible][illegible]